

Sygn. akt II KO 106/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie B. P.

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanej o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 listopada 2018 r., w sprawie II AKa 179/18, zmieniającym częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 września 2017 r., w sprawie IV K 214/14, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 września 2011 r., w sprawie IV K 214/14, B. P. została uznana za winną przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od lipca 2010 r. do listopada 2010 r. w R., woj. [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła A. i V. małżonków R. w błąd co do zamiaru uiszczenia należności za sprzedaż P. P. nieruchomości położonych w B. gm. [...] o łącznej powierzchni 11 hektarów 55 arów 98 metrów kwadratowych i doprowadziła ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i za to na podstawie powołanych przepisów Sąd skazał ją na karę pięciu lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę

50 zł. Dodatkowo orzekł wobec oskarżonej tytułem środka karnego obowiązek solidarnego (wraz z drugim oskarżonym) naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 571.000 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonej.

Po rozpoznaniu tej apelacji, wyrokiem z dnia 26 listopada 2018 r., w sprawie II AKa 179/18, Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej w ten sposób, że przyjął, iż podstawę prawną rozstrzygnięć zawartych w wyroku stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 27 września 2013 r., a nadto orzeczoną wobec oskarżonej karę obniżył do lat trzech, zaś w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok został zaskarżony kasacją sporządzoną przez obrońcę skazanej. W kasacji zarzucono rażące naruszenie przepisów prawa, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie: art. 4, 2 § 2, 5 § 2, 7, 170 § 1 pkt 2, 366 § 1 i 410 k.p.k.; art. 46, art. 286 w zw. z art. 294 § 1 k.k.; rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r., w sprawie III KK 253/19, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 12 października 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanej B. P. o przyznanie obrońcy z urzędu w celu przygotowania i złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Podstawą dla złożenia tego wniosku mają być dowody rzeczowe wynikające ze „źródłowego materiału bankowego” Banku w R.. Materiał ten miał być nieznany sądowi rozpoznającemu sprawę IV KK 214/14.

Pismem z dnia 23 listopada 2022 r. B. P. została wezwana do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do wskazania, jakie konkretnie materiały stanowić mają powołany we wniosku z dnia 12 października 2022 r. materiał źródłowy.

W odpowiedzi na wezwanie, w dniu 8 grudnia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo B. P., zgodnie z którym wspomniane materiały mają stanowić informacje utrwalone w materiale źródłowym Banku, to jest akta kredytowe W. i A. R., obrazujące prawdziwy obraz zdarzenia.

W dniu 21 grudnia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo skazanej w którym podtrzymała krytyczną ocenę zapadłego przeciwko w niej w sprawie IV K 214/14 wyroku jako skazującego ja „za czyny, których nie popełniła”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanej B. P. jest oczywiście bezzasadny.

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16 i z dnia 26 czerwca 2017 r., III Ko 45/17, Lex 2071609, 2338021). W orzecznictwie wskazuje się również, że taka sytuacja zachodzi, gdy we wniosku podniesiono okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie (zob. m.in. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2022 r., V KO 48/22, Lex nr LEX nr 3389821).

Analiza złożonego wniosku i pisma uzupełniającego jego braki prowadzi do wniosku, że nie zostały w nim sformułowane żadne argumenty świadczące o konieczności wznowienia postępowania.

Przede wszystkim, zauważyć należy, że na potrzebę wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., czyli w oparciu o nowe fakty lub dowody, obrońca skazanej powołał się już w pierwszym złożonym w tej sprawie wniosku o wznowienie postępowania. Tymi dowodami miały być m.in. akta prowadzone przez Bank w R., które miały dowodzić tego, że wersja zdarzeń przedstawiona przez skazaną jest prawdziwa. W dniu podpisania aktu notarialnego, top jest 16 listopada 2010 r. małżeństwo R. przyjęło od skazanej 200 000 zł. Akta te dowodzić mają także ich złej sytuacji finansowej, nie spłacania kredytu i konieczności zawarcia z bankiem ugody oraz składania nowych wniosków o

udzielenie kredytu. Odnosząc się do tak uzasadnionego wniosku o wznowienie postępowania, w postanowieniu z dnia 27 listopada 2019 r., III KO 33/19, Sąd Najwyższy oddalił go i stwierdził, że nadmieniony dowód nie był nieznany Sądowi rozpoznającym badaną sprawę. Sądy obu instancji oddaliły wnioski dowodowe w przedmiocie dowodu z tych dokumentów przyjmując, że nie mają one znaczenie w badanej sprawie. Zauważyć przy tym należy, że sytuacja finansowa małżonków R. została wykazana dowodami w postaci zaświadczenia z Banku w R. z dnia 10 kwietnia 2017 r. (k. 1163) oraz zeznaniami pracownika banku M. W. (k. 755v.-756). Dodać należy, że w aktach sprawy znajduje się umowa kredytowa małżeństwa R. z Bankiem w R. (k.1164-1168); umowa o przystąpieniu do długu przez P. J. P. (k. 1169), umowa o udzielenie kredytu konsumpcyjnego małżeństwu R. (k. 1170-1172), umowa o przystąpieniu do długu przez J.P. P. (k. 1173) oraz aneksy do tych umów (k. 1174-1179).

Zarzut obraży przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 2 § 2 w zw. z art. 366 § 1 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dołączenie pełnej dokumentacji Banku w R. dotyczącej kredytu zaciągniętego przez małżonków R., na okoliczność ich faktycznej sytuacji finansowej, został sformułowany również w kasacji. Sąd Najwyższy oddalając postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r., III KK 253/19, kasację wniesioną przez obrońcę skazanej jako oczywiście bezzasadną, stwierdził w uzasadnieniu postanowienia, że umowa kredytowa małżonków R. znajdowała się w aktach sprawy, a ich sytuacja finansowa została jako trudna ustalona w postępowaniu przed Sądem I instancji (s. 1 i 2 uzasadnienia w sprawie IV KK 214/14).

Odnosząc się do sformułowanej przez skazaną podstawy niniejszego wniosku, stwierdzić należy, że jego oczywista bezzasadność wynika z tego, iż podnoszone w nim okoliczności były zarówno podstawą wniesionej w sprawie kasacji, jak i pierwszego wniosku o wznowienie postępowania. Akta kredytowe małżonków Rozen znajdujące się w Banku w R. nie mogą być potraktowane jako nowy dowód także dlatego, że wniosek w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z tych akt rozpoznawany był już przez Sąd I i II instancji.

Mając powyższe na względzie, złożony wniosek jest oczywiście bezzasadny i jako taki nie mógł zostać przyjęty do rozpoznania.

Brak w związku z tym było też podstaw do wyznaczenia skazanej obrońcy z urzędu w celu usunięcia braków formalnych sporządzonego przez nią wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego..

[as]

l.n